



Arrest

nr. 70 521 van 23 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN BELLINGEN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België een tweede maal binnenkwam op 3 februari 2011, verklaart er zich op 4 februari 2011 een tweede maal vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 14 juni 2011, verstuurd op 14 juni 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit Maloot, district Bhimber, Azad Kashmir (Pakistan). Op 1 mei 2004 diende u in België een eerste asielaanvraag in, die op 24 mei 2004 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geweigerd werd. Op 4 februari 2011 diende u hier een tweede asielaanvraag in. U zou een sjiit zijn. Eind 2000 zou u zijn aangevallen op uw velden door een aantal personen van de organisatie “Al Sunnat

Jamaat". U zou weggerend zijn naar uw huis. Deze personen zouden op u geschoten hebben, waarna u zou teruggeschoten hebben uit zelfverdediging. Daarna besloot u naar Karachi te gaan. In de derde of vierde maand van 2004 zou u Pakistan hebben verlaten. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een First Information Report (FIR) tegen uw belagers, een brief van een politiekantoor, een brief van de Union Council, een kopie van uw eigen paspoort, een vertaling van uw geboortakte, een application (een verzoekschrift) betreffende uw buurman, een medisch attest uit België en een brief aan uw advocaat uit België."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers geen enkel geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, gezien de opvallende tegenstrijdige verklaringen tussen verzoekers eerste en tweede asielaanvraag. Ook kan aan de authenticiteit van de door verzoeker neergelede stukken worden getwijfeld.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt vooreerst dat de commissaris-generaal niet motiveert waarom verzoeker geen aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming. Volgens verzoeker doet de commissaris-generaal geen onderzoek naar de huidige toestand in Pakistan, hoewel er duidelijk gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer aan willekeurig geweld zal worden blootgesteld. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing hierdoor artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt.

Verder verwijst verzoeker naar een rapport van Amnesty International van 2010, waaruit blijkt dat het conflict tussen de regering en gewapende groepen zwaar is geëscaleerd en daarbij al miljoenen burgerslachtoffers vielen. Bovendien blijkt uit dit rapport dat politie en gerecht niet werken, wat een bijkomende bedreiging is voor de burgerbevolking. Burgers ondergaan dagelijks godsdienstige discriminatie, foltering en willekeurige gevangenneming. Verzoeker verwijst ook naar een rapport van Human Rights Watch van 2011 waaruit blijkt dat niet enkel terreur een bedreiging vormt maar dat ook de veiligheidstroepen de mensenrechten schenden. Verzoeker verwijst ook naar krantenartikels waaruit blijkt dat de stad Karachi het strijdtoneel is geworden van de taliban en de regeringstroepen en daarbij veel burgerslachtoffers zijn gevallen. Tot slot stelt verzoeker dat in juli een negatief reisadvies is uitgeschreven voor Pakistan omdat in heel het land ernstige onlusten voorkomen en het aantal ontvoeringen en zelfmoordaanslagen is gestegen. Hierin wordt ook gesteld dat er in heel het land geweld is tussen sjiïeten en soennieten.

2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers betoog dat de commissaris-generaal niet motiveert waarom verzoeker geen aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming, dat de commissaris-generaal geen onderzoek doet naar de huidige toestand in Pakistan en dat de bestreden beslissing hierdoor artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt, niet dienstig is. De Raad beschikt immers over volle rechtsmacht, waardoor hij de zaak zelf ten gronde kan onderzoeken en verzoeker geeft niet aan dat aan de bestreden beslissing een onherstelbare substantiële onregelmatigheid kleeft of dat essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De Raad is verder van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad sluit zich immers aan bij de vaststelling in de bestreden beslissing dat aan verzoekers asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht, gelet op de opvallende tegenstrijdige verklaringen tussen verzoekers eerste en tweede asielaanvraag. De bestreden beslissing stelde dienaangaande vast dat: *"Gezien de opvallende tegenstrijdige verklaringen tussen uw tweede asielaanvraag en uw eerste asielaanvraag kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. Zo verklaarde u tijdens uw tweede asielaanvraag dat **eind 2000 een aantal jongens naar uw velden kwamen en u geslagen hebben** omdat u zich bekeerd had tot sjiïet (zie gehoorverslag CGVS p.11 en p.12). Tijdens uw eerste asielaanvraag repte u met geen woord over dit voorval in 2000. Tijdens uw gehoor van 14 mei 2004 beweerde u immers enkel dat u in **maart 2000 op straat bedreigingen ontving en geslagen werd door uw ooms en leden van "Al Sunnat Jamaat"** (zie gehoorverslag CGVS dd.14 mei 2004 p.12 en*

p.13). Tevens verklaarde u bij uw tweede asielaanvraag dat u zich **eind 2000** bekeerde tot sjiïet (zie gehoorverslag CGVS p.3), terwijl u tijdens uw eerste asielaanvraag stelde dat u zich in **maart 2000** had bekeerd (zie gehoorverslag CGVS dd. 14 mei 2004 p.7). Ook verklaarde u tijdens uw eerste asielaanvraag dat u gedurende de periode **september/oktober 2000 en juli/augustus 2003 in Dubai** verbleef (zie gehoorverslag CGVS dd.14 mei 2004 p.3). Tijdens uw tweede asielaanvraag beweerde u echter dat u gedurende die zelfde periode **problemen kende in uw dorp in Pakistan en daarna in Karachi verbleef**; u zou pas in de derde of vierde maand van 2004 naar Dubai gegaan zijn (zie gehoorverslag CGVS p.3 en p.11). Vervolgens stelde u bij uw eerste asielaanvraag dat u **een elektronicawinkel** bezat, waar u in april 2004 aangevallen werd (zie gehoorverslag CGVS dd.14 mei 2004 p.5, 16) , terwijl u bij uw tweede asielaanvraag aangaf dat u **geen winkel** hebt gehad (zie gehoorverslag CGVS p.14). Tijdens uw eerste asielaanvraag zei u dat u **eind april 2004 in Lahore** verbleef (zie gehoorverslag CGVS dd.14 mei 2004 p.17). Bij uw tweede asielaanvraag verklaarde u dat u de laatste keer **in Lahore verbleef in 1999** (zie gehoorverslag CGVS p.14)."

Verzoeker betwist deze vaststelling niet in zijn verzoekschrift. Het motief blijft derhalve overeind en wordt bijgevolg beschouwd als zijnde hier hernomen.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker zich op de algemene toestand in Pakistan beroept om subsidiaire bescherming te vragen. Wat het risico op ernstige schade betreft in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat een verwijzing naar een algemene toestand niet volstaat om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen, maar dat het aan verzoeker is om enig verband met zijn persoon aannemelijk te maken.

Wat het risico op ernstige schade betreft in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er in heel Pakistan een gewapend conflict aan de gang is. De stukken die verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd, spreken immers voornamelijk van zelfmoordaanslagen, bomaanslagen en gerichte moorden. Uit deze stukken blijkt echter niet dat er in heel Pakistan aanhoudend wordt gevochten en dat anti-regeringselementen er voortdurend aanwezig zijn, zodat geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER